

İSTANBUL DEMİRYOLU İŞÇİ SENDİKASI
BAŞKANI ZAFER BOYAR'IN XVIII. DÖNEM GENEL
KURUL ÇALIŞMALARINI AÇIŞ KONUŞMASI

Saygıdeğer Konuklar,
Basınımızın Seçkin Mensupları,
Örgütümüzün kuruluşunda ve yaşamında yer almış değerli yöneticiler,
Ve Sevgili Delege Arkadaşlarım;

İstanbul Demiryolu işçi sendikasının XVIII. Dönem genel kurul toplantısını açarken hepinize hoş geldiniz der, Kurullarım ve şahsım adına en derin saygılarımı sunarım.

Değerli Arkadaşlarım;

Şu andan itibaren, özgür eleştirilerinize açık bulunan son üç yıllık icraatımızı değerlendirirken, sendikal mücadeleyi ülkenin genel sorunlarından soyutlamaya imkân bulunmadığını da taktir edeceğinizi ümit ediyorum.

Bu amaçla muhterem heyetinize sunulan çalışma raporumuzda her safhası, tarafınızca da yaşanan sendikal uğraşlarımızın yanı sıra, işçi sınıfını ve emekçi kitleleri yakından ilgilendiren çeşitli temel sorunlarda yer verilmiş bu konulardaki faaliyetlerimiz, düşünce ve kanaatlerimiz tüm açık kalpliliğimizle belgelenmiştir.

Bu genel kurulda yapacağınız konuşmalarla sadece bir dönemi elistirmek değil, aynı zamanda önümüzdeki üç yıllık döneme de ışık tutmak, öneriler getirmek, görev alacaklara uyarılarda bulunmak zorundasınız.

Yaşayacağımız döneme ait tesbitlerimizin gerçekçi olabilmesi için ise yaşadığımız dönemin sağlıklı değerlendirilmesi gerekir.

Bu açıdan son üç yıla baktığımızda ülkemizin siyasal, ekonomik ve sosyal yapısındaki gelişmeleri, sendikal yaşamımızda karşılaşılan sorunları satır başlarıyla ifade etmekte yarar görüyorum.

Sayın Delegeler;

Siyasal alanda özellikle 1970 lerin ilk yarısında girilen bunalım, halk iradesine defalarca yapılan baş vurulara rağmen hâla çözümlenememiştir.

Bunalımın giderek kronikleşen bir biçimde böylesine gündemde kalması, özde ulusun demokrasiye inançsızlığından değil, Demokrasiyi kendi anlayışlarına göre yorumlayıp parti çıkarlarını ve kişisel hırslarını, ulusun çıkarlarından önde tutan politikacıların, sorumsuz davranışlarından kaynaklanmaktadır.

Demokratik rejimin temel kurumlarından olan siyasal partiler aynı demokrasinin kaynağını oluşturan ulusun iradesine saygıyı yitirmişlerdir.

İstisnasız bütün partiler ülkemizin tüm insanlarını, sözlü ve yazılı basınla meydan ve kahve konuşmalarıyla devamlı politik şartlanmanın içinde tutma uğraşısı vermekte, siyasal, ekonomik, sosyal sorunlara aynı çerçeveden, Liderlerinin bakış açısından bakmaya zorlamaktadır.

Yılın 365 gününde sürekli seçim tansiyonu altında tutulan ülkemizde, kitleler üzerinde yaratılan birikimler, siyasal rekabet ve tahriklerle sivriltilmekte bunun sonucu olarakta sadece siyasal yaşamın ilişkileri değil, tüm kişisel ve kurumsal ilişkilerimiz her geçen günde biraz daha anarşinin içine itilmektedir.

Ne kadar hazindir ki demokrasimizin, bizatihi kendi temel kurumlarınca düşürüldüğü bu bunalım, Demokraside tek gücün oy olmadığı görüşünü taşıyanların giderek artmasına, oy ile siyaseti yönlendirme, demokrasiyi güçlendirme yerine şiddet, silah ve kanla çözüm arayanlara güç verme noktasına gelmiştir.

./...

Saygıdeğer Delegeleler;

Yerel seçimler nedeniyle de olsa 5 Haziran 1977 genel seçimlerinden sonra yeniden ulusun iradesine baş vurma noktasına gelmiş bulunan siyasal partilerin, her bir oturumu, bir milyon liraya maal olan meclislerimizi tam 185 gündür, önce meclis başkanlık seçimini, son bir aydırda yerel seçimleri bahane ederek çalıştırmadıkları bir gerçektir.

Altı ayı aşkın süredir, ne muhalefet partileri iktidar üzerinde bir meclis içi denetim kurabilmişler nede iktidarı oluşturan siyasal partiler, meclislere icraatlarının tartışılması imkânını vermişlerdir.

Siyasiler birbirleriyle meclis içinde değil, TRT mikrofonlarında, gazete sütunlarında bir araya gelmişler 5 Haziran öncesinde millete vaad ettikleri tek bir tasarrıyı dahi parlamentoya sunup yasalaştıramamışlardır.

Bugün işçinin, emekçinin dışındaki kişilerden de oluşsa, meclislerimizde bulunan tüm siyasal partilerin ve parlementerlerin ulusa ve rejime karşı kaçınılmaz vede devredilmez sorumlulukları vardır.

İktidar olmak, sadece mecliste yeter sayıyı bulmak ve ondan sonrada ne parasına olursa olsun koltukta kalma kavgası vermek olmadığı gibi, muhalefetine sorunların sadece lafını edip iktidarın yıkılığını beklemek görevi yoktur.

Bugün 450 kişilik mecliste 214 millet vekiliyle en büyük parti grubunu oluşturan CHP.si, iktidarı meclis içinde denetlemek ve uyarmak görevini yapamıyor, yapacak ortamı yaratamıyorsa, ülkenin sorunlarını sadece iktidarda bulunan parti yada partilerin başarısızlıklarına bağlaması, özde kendi zaafalarını iktidara çatarak kapatmak istemesinden başka bir anlam taşımaz.

Bu vesileyle tüm parlementerlere bir gerçeği hatırlatmakta yarar görüyoruz. Yurttaş meclise illede iktidar da sende bulunacaksın diye milletvekili seçmez, hangi partiden olursa olsun, ister iktidarda ister muhalefette bulunsun, tüm milletvekillerinin halkın mutluluğu ülke hizmetlerinin sağlıklı yürütümü için, ilk günden ettiği yemine ve parlementer onuruna dayalı içtenlikle davranmak, gerektirdiğinde ulusun çıkarları için, parti çıkarlarını feda etmek mecburiyeti vardır.

Değerli Arkadaşlarım;

Siyasal uyumsuzluklarında küçümsenmeyecek katkısıyla ülke ekonomisi son derece ciddi bir bunalımla karşı karşıya bırakılmıştır.

Ekonomi üzerinde de Devlet otorite ve ciddiyetinin kaybolduğu, güven ve istikrar duygularının kalmadığı bugünkü ortamda, iktisadi yapımızda tam anlamıyla bir başıbozukluk içindedir. Döviz dar boğazı, hammadde sıkıntısı, enerji bunalımı, sanayi ilişkilerindeki gerginlik, dış ekonomik ilişkilerdeki tıkanmalar vede siyasal istikrarsızlık, ekonominin var olan yapısal bozukluklarına yeni boyutlar kazandırmıştır.

Üretimde ve ithalatta meydana gelen düşüselere fırsatçıların, stokçuların yarattığı suni darlıklarda eklenince fiyatların aylık artış hızı, yer yer %8'e yükselmiş, uluslararası istatistiklerde fiyat artış hızı itibarıyla Türkiye, Nisan 1977 başından buyana birinci sıraya çıkmıştır.

Bizatihi Hükümetçe hazırlanan ve 9 Eylül'de vatandaşa sunulan zam paketinin tüm yüküde gerekli tedbirler alınmadığı için, dar ve sabit gelirliilerin sırtında kalmış, aradan geçen üç aya rağmen Hükümet vaad ettiği ıslahat tedbirlerini açıklayamamıştır.

Bu arada zamlarla birlikte açıklanan ve uygulanan devalüasyona rağmen, Türk parasının yabancı paralar karşısındaki resmi değeri ile piyasa değeri arasındaki fark, hâla %25 civarında serbest piyasanın lehindedir. Buda önümüzdeki günlerde Hükümetin yeni devalüasyon kararları alması sonucunu getirecektir.

Dışa bağımlı ekonomik yapının bir sonucu olarak, her geçen gün biraz daha hızlanan ithalat, yılın ilk dokuz ayında 4,5 milyar dolara yükselirken aylardır transfer bekleyen ithal taleplerinde seviyesi 2 milyar doları aşmıştır.

Buna mukabil ağırlığını klasik kalemlerin dışına çıkaramadığımız ihracatımız, program hedeflerinin çok gerisinde kalarak yıl sonuna kadar ancak 1,6 milyar dolara ulaşacaktır.

Dönem içi döviz gelirlerinin 761 milyon dolara ulaşmış olması dahi, bu yılın dış ödemeler dengesindeki blâncı açığının 4 milyar dolara ulaşmasını engelleyemeyecektir.

./...

Devlet plânlama teşkilâtının, ekonominin gerekleri, ülkenin uzun vadeli çıkarlarına göre değil de iktidarların isteklerine göre ses veren bir kurum haline getirildiği günümüzde politikacılarımızın hâla, "büyük sanayi hamleleri, ihracat seferberliği" lâflarıyla ulusal kaynaklarımızı siyasal amaçlarla israf etmesi, bırakın emekçi kesimi, bu siyasal kadrolara güç veren sermaye çevrelerini bile çileden çıkarmaktadır.

8,5 milyar dolar dış borç, 19,5 milyar lira iç borç, %5'in altına düşürülmüş kalkınma hızı ve felâket halini almış enflasyonla Türk ekonomisi gerçek bir bunalım dönemini hızla yaşamaktadır.

1977 yılı sonuna kadar %40 civarına ulaşacağı tahmin edilen fiyat artışları karşısında dar ve sabit gelirli kesimin, gerileyen satın alma güçlerini iyileştirici mekanizmalarda gecikerek işletilmektedir. Buda enflasyon yükünün belli kitlelerin sırtında kalmasına neden olmaktadır.

Zaten, özde enflasyon işçinin, memurun, Köylünün, emeklinin, Dul ve yetimin, işsizlerin lehine işleyen bir ekonomik olgu değildir. Enflasyon, sermayeye dayalı iktidarların, sömürüyü hızlandırmak, gelir dağılımını bozmak, zengini daha zengin yapmak ve vergiyi fakir halktan daha insafsız ölçülerde almak istedikleri zaman baş vurdukları çarpık bir kalkınma yöntemidir.

Ama iç ve dış gelişmeler, 1977 Türkiye'sinde kantarın topunu iktidarın elinden almış şu anda, dar ve sabit gelirli halkın dayanılmazlık noktasına ulaşan bunalımının yanı sıra, iktidar da yıllardır, özenle beslediği enflasyona koltuğunu ve ülkenin geleceğini kaptırmak üzeredir!

Ekonomik konulardaki suskunluklar, dış yardım aramadaki çaresizlikler, sermayenin akli başındaki kesiminden gelen tepkiler, hep bu tehlike sınırını aşmış bulunan ekonomik çığırılığın sonuçlarıdır!

Saygıdeğer Arkadaşlarım;

Konuşmamın başında da belirttiğim gibi, siyasal ve ekonomik alanda görülen bunalımlar sosyal yapıda patlamalara dönüşmekte, öğretim kurumlarından sokaklara kadar uzanan anarşi, hergün bu vatanın genç evlatlarını siyasal cinayetlerin kurbanı haline getirmektedir. Bir günde birkaç defa soyulan bankalar, masum insanların ölümüne neden olan bombalama olaylarıyla anarşi günlük yaşamın bir bölümü haline gelmiştir.

İşçi-İşveren ilişkilerinin bu genel ortamdan etkilenmediğini söylemek de her halükârda mümkün değildir, hızlı fiyat artışları ve ağır Vergi yükünün kıskacı içine alınmış bulunan emekçi kesimin örgütlü bölümü, sendikaları aracılığı ile uzayan grevler, uğranılan Lokavtlar pahasına da olsa, hak alma uğraşısını işverenlere karşı vermektedirler.

Ancak uzun vadeli mücadelelerle alınan haklar, alındığı günden itibaren, Devletin daha büyük oranda kestiği vergi, verdiğinden fazlasını mamulüne ilâve edip fiyatları yükseltebilen sermaye tarafından tekrar geriye alınmaya başlamaktadır.

İşte, 1963 yılından bu yana geçen, 14 yıl içinde Ülkemizdeki toplu sözleşme düzeninin şeytan üçgeni budur... Artan fiyatlar, büyük mücadelelerle alınan ücret zammı ve alınterlerimiz daha elimize değmeden, kazancımızın üçte birinden fazlasını alıp götüren vergiler... Ve arada, günü güne, yılı, yıla ekleyerek harcanıp giden emekçi yaşamı...

Değerli Delegeeler;

Az önce ifade ettiğim gibi, ülkenin genel sorunlarından soyutlamaya imkân bulunamayan Türk-İşçi hareketinin, son üç yılda biraz daha açığa çıkan sorunları nelerdir, nelerin mücadelesi verilmektedir önümüzdeki yıllarda nelerin mücadelesi verilmelidir.

Bizce şu anda, işçi hareketinin en ivedi konusu bütünleşmektir. Çünkü; Siyasal ve ekonomik gücünü, geliştirdiği sendikal örgütleri, yan kuruluşları ve uluslararası sahadaki ilişkileriyle hızla arttıran işveren kesimi karşısında, işçi hareketinin 1967 sonrası girdiği dağınıklık giderek endişe verici boyutlara ulaşmıştır.

./...

İşçi kuruluşlarının, güçlerinin büyük bir kısmını, işverene değil de karşı işçi kuruluşlarına harcaması ve bu yöndeki mücadelenin giderek sertleşmesi, son bir kaç yıl içindeki acı örneklerle de kanıtlandığı gibi, işçiden çok işverene yarar sağlamıştır.

Bugün; Örgütlü sermaye kesimi karşısında bölünmüşlüğümüzün zaaflarıyla yer yer gerilemelerin başladığı,

İşçiler ve sendikaların hızla siyasal partiler arasında paylaşıldığı, Aşırı kâr, vurgun ve politik hırslarla çökme noktasına getirilen ekonominin, günah faturasının emekçilere uzatıldığı ortamda,

Türk-İş ile Disk'i birbirinden ayrı davranmaya, birbiriyle mücadele etmeye iten sorunlardan, birleştirmeye birleşik hareket etmeye zorlayan sorunlar daha çoktur.

Bu nedenle, en kısa zamanda Türk-İş ile Disk'in her türlü ön yargıyı bir kenara iterek, ilerde fikirsel ve fiziksel bütünleşmeye de imkân hazırlayacak "Konfederasyonlar arası dayanışma konseyi"ni, olusturmasını, kaçınılmaz bir tarihi görev olarak görmekteyiz.

Konseyi olusturacak konfederasyonlar, öncelikle mücadelesi verilecek sorunları saptamalı vede bu sorunlar çözümleninceye kadar da işçi sınıfının geleneksel dayanışmasına uyarlı davranmalıdır.

Hemen belirtelimki, İşçi kuruluşları arasında yapılacak bu ittifakın, iki taraf içinde, sermaye karşısında uğranılan mağlubiyetlerden daha utandırıcı olacağını sanmıyorum.

Değerli Arkadaşlarım;

Türk İşçi hareketinin gündeminde bulunan bir diğer sorun, işçi-memur ayırımı konusudur.

Gelmiş geçmiş siyasal iktidarların, yıllardan beri sürdürdüğü sun'i işçi-memur ayırımıyla çalışanların bir bölümünün sendikalaşma, toplu sözleşme ve grev haklarından mahrum bırakmasını sadece hukuki ve ekonomik açıdan değerlendirmek hatalı olur.

Bu ayırımda herşeye rağmen yıllardır ısrar edenler bilmektedir ki, işçi-memur ayırımı ortadan kaldırıldığı gün, kamu kesimi işyerlerinde grevleri kırdırmak, işçiyi, memura, memuru, işçiye gösterip ekonomik ve sosyal taleplere set çekmek imkânı kalmayacaktır.

Sun'i ayırımlarla memur statüsünde gösterilen işçilerin, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinde yer almasıyla emekçilerin siyasal yapıya yansıyacak gücü daha da büyüyecektir.

Ve işte, sorunu çözümlenemekte direnenlerin gerçek korkusu da bu noktada yatmaktadır.

Ama işçi hareketi adım adım da olsa bu sorunu çözümleninin kararlılık ve mecburiyeti içindedir...

Saygıdeğer Arkadaşlarım;

Her yıl biraz daha kemikleşen yapısıyla işsizlik bir ayrı sorun, bir ayrı ızdırıp kaynağıdır.

Ne yeterli iş imkânının, nede işsizlik sigortasının bulunmadığı ülkemizde işsiz sayısı, 2.443 bin kişiye ulaşmıştır. Ekonomideki bunalımlara paralel her geçen gün biraz daha hızlı bir biçimde artan işsizlik, emekçi ve ailesi için, tek kelimeyle açlık demektir.

Fabrika kapılarından, iş ve işçi bulma kurumu kapılarına kadar yığıldığımız bu kitleler, çalışanların yarın korkusu, Toplu sözleşme masalarında işverenlerin güç, seçim dönemlerinde politikacıların istismar kaynağı olmakta devam etmektedir.

İnanıyoruz ki, işsize çalışma onurunu sağlamamak, bu konuda ciddi çabalar ortaya koymamak, her şeyden önce bir iktidar suçudur.

Diğer yünden, iş bulabilmiş ama sendikalaşmamış yüz binlerce işçiyi, düşük dereceli memuru, emekli, malûl, Dul ve yetimi yakından ilgilendiren asgari ücretin hali hazır düzeyi, bırakın işçi ve ailesinin beslenme, sağlık, giyim gibi temel ihtiyaçlarını karşılamayı en asgari ölçülerdeki bir konutun kirasını bile ödemeye yetmemektedir. 29 Kasım 1977 tarihinden itibaren yeniden çalışmalarına

./...

başlamış bulunan asgari ücret komisyonunun, işveren kesiminin alıslmış karşı çıkışlarına rağmen, asgari ücret düzeyini en kısa zamanda günde 200 ayda 6000 liraya yükseltmesinin zorunluluğuna kesinlikle inanmaktayız.

Değerli Delegeler;

Ücretliler açısından asgari ücret değişiminin bir diğer çağrışımı, vergi muafiyeti sınırlarının, asgari ücret düzeyine yükseltilmesi umudunda kaynaklanmaktadır.

Çeşitli vesilelerle de ortaya koyduğumuz gibi; zirai kesim kazançlarının büyük ölçüde vergi dışı tutulduğu, ticari kesimin dilediğince vergi verme özgürlüğüne sahip olduğu, bir işçinin, han, otel, ticarethane ve hatta bir kısım fabrikatörlerden daha fazla vergi ödediği ülkemizde, ne vergi dairelerinin duvarlarına kazılmış iri iri lâfların, ne anayasamızın 61. maddesinde yer alan vergi yükümlülüğünün nede politikacıların lâf'tan öteye geçmeyen vaadlerinin bir anlamı kalmıştır.

Sermaye sahibi, ticaret erbabı, toprak ağası gibi vergiyi ödememe yada ödediği vergiyi kendisinin dışına yansıtma imkânına sahip olanların yanında, kazancının üçte birinden fazlasını vergi olarak ödeyen ve bunu can'ından aş'ından başka bir yere yansıtma imkânına sahip bulunamayan işçi ve memur, yıllardır bu konuda birbirlerini aşarak yalan söylemeyi hüner haline getirmiş tüm siyasal parti liderlerinden ciddiye beklemektedir.

Siyasilerimiz, yerel seçimler sonrasında bir araya gelip meclislerimizi çalıştırlırlarsa, felsefesi ve sistemiyle ücretlileri haraca bağlamış bulunan vergi meselesine öncelikle el atmaları, en azından söz ve davranış haysiyetinin gereğidir.

Saygıdeğer Delegeler;

Özellikle son bir kaç yılda işçi işveren ilişkilerindeki aşırı gerginliğin ön plâna çıkardığı, Genel Grev ve Lokavt tartışmaları hakkındaki inanç ve görüşümüz şudur.

Bizce, işçi işveren ilişkilerinin giderek sertleşmesinde aşırı kârlarını korumak ve dahada geliştirmek amacıyla işverenlerin ve örgütlerinin Lokavt uygulamalarını bir sindirme aracı olarak kullanmalarının payı büyüktür.

Hiç bir zaman, bir anayasal hak olarak görmediğimiz Lokavt'ın, yasalardan sökülüp atılması, işçi hareketinin kesin mücadele hedefi olmalıdır.

Bu arada, Anayasaya aykırı olmadığı halde, 275 sayılı yasayla engellenen genel grev hakkımızın, önündeki bu sınırlamanın da mutlak kaldırılmasından yana yız.

Son yıllardaki uygulamalarıyla dahada açığa çıktığı gibi; Sermayedarlar, kendi çıkarları gerektirdiği zaman yatırımları kısarak, fiyatları etkileyerek, imkân bulabilmişlerse Lokavtlar ilân edip, kara listeler düzenleyip işçileri kapı dışına koyarak, ekonomik ve siyasal yaşamı kendilerinden yana düzenleyebilmektedirler.

Buna karşın işçiler, kendilerinden yana işlemeyen düzende, toplu sözleşmelerle yaşamını düzeltme imkânına sahip olamıyorsa Lokal grev ve direnişler, sorunlarını çözmeye yetmiyorsa bu durumda topluca emeklerini sermaye emrine sunma hakkına sahiptirler.

Bunun adı genel Grevidir. Genel grev hakkı; sermayenin çıkarlarını korumak için giristiği türlü çirkin oyunlardan daha namuslu daha demokratik bir haktır.

İşte; bir çok batı ülkesinde özgürce kullanılan bu hakkın Genel Grev hakkının hayata geçirilmesi uğraşısını, Türk işçi hareketide tüm gücüyle vermeye mecburdur.

Değerli Delegeler;

Gelelim son on yılda, kamu oyunda ve işçi hareketi içinde en çok tartışılan, işçilerin siyasete ağırlık koyma meselesine; az önce de belirttiğim gibi, bugün ülkemizde anayasal teminat altına alınmış sendikalaşma, toplu sözleşme ve grev haklarımıza rağmen, sosyo-ekonomik gelişmelere yeterince yararlanamıyor hatta yer yer mevcudu müdafaa durumunda kalıyorsa, bunda ekonomik-sosyal ve

./...

siyasal kararların hazırlanması ve kabulüne siyasal yoldan katılmaya kendini hazırlamayan sendikacılık anlayışının bağışlanmaz günahı vardır.

Bunun içindir ki emek-sermaye ilişkilerinde salt ekonomik mücadeleyi benimseyen sendikal anlayışın ötesine geçmek zorundayız. Bununda yolu işçilerin siyasete ağırlık koymasından geçer.

Artık, milyonlarca işçi oyunun, Avukatın, müteahhidin, tüccarın, patronun, toprak ağalarının egemen olduğu partiler arasında bölüştürülmesini durdurmaya siyasal yaşama emekten yana yön verdirmeye mecburuz.

Hür demokratik parlementer rejimin kuralları içinde;

. Emegin en kutsal değer olduğunu kabul eden, kaynağını ve felsefesini buna dayandıran bir ekonomik yapı için,

. Ulusun tamamını içeren anayasal hakların, özgürlüklerin hayata geçirilmesi için,

. Eğitimsizliğin karanlığını yırtmak, sosyal güvenliği tüm ulusa yaymak, haksız kazanç yollarını tıkamak için,

. Daha adil bir gelir dağılımı, daha hakça bir vergi düzeni için,

. Demokrasiyi sadece biçimiyle değil, içeriğiyle doyurucu ve inandırıcı kılmak ve yaşatmak için.

İşçiler ve onun öncülüğünde tüm emekçi kesimin kendi öz siyasal örgütlerini kurup onun etrafında birleşerek meclise girmesinin gerekliliğine kesinlikle inanıyor ve savunuyoruz!

Saygıdeğer Arkadaşlarım;

Konuşmamı, teşkilâtımızla ilgili görüşlerimi belirterek bitirmek istiyorum.

Şu anda bir kısmı da aramızda bulunan değerli sendikacılarca 1 Eylül 1953 tarihinde 138 üyeyle kurulan sendikamız, çeyrek asıra yaklaşan hayatıyetinin, her yönüyle en güçlü dönemini idrak etmektedir.

Bu gücün bir kanıtı olan ve faaliyet raporumuzda geniş bir şekilde yer alan uğraşlarımızı burada tekrarlamak istemiyorum.

Ancak, hayatından 12 yılı bu sendikanın üst yönetiminde sizlere vermiş bir arkadaşınız olarak dönem içindeki iki büyük mutluluğumu da ifade etmeden geçemeyeceğim.

Özellikle son üç yıl içinde üyelerimize gerçek işçi eğitiminin tüm imkânlarına var gücümüzle açtık. Değerli öğretim üyelerinin cömert katkılarıyla üyelerimizin büyük bir çoğunluğunu defalarca sendikal eğitim çalışmalarından yararlandırdık.

Ve inandık ve gördük ki, hedefi iyi saptanmış ciddi uygulamalı bir işçi eğitimiyle yaratılacak gücün, aşamayacağı hiç bir engel yoktur.

Nitekim; son toplu iş sözleşmemizin bunalımlı günlerinde İstanbul Demiryolu İşçi Sendikasının tüm üyeleri, kendilerinin ve yuvalarının mağduriyetleri pahasına, 68 gün süreyle ortaya koydukları dayanışmayla sendikal bilincin, örgüt inanç ve disiplininin sınavını vermişlerdir.

Sendikamızın yönetim kadrosu, başta üyelerimiz ve temsilcilerimiz olmak üzere bu dayanışmaya katılan tüm demiryolu işçilerine, onların Liderlerine vede toplu sözleşme müzakerelerinde omuz omuza çalıştığımız komite üyelerine minnettardır.

Değerli Delegeler;

Yaşayacağımız üç yılın, yaşadığımız son üç yıldan her yönüyle daha da çetin koşulları beraberinde getireceğini biliyoruz.

Ancak, düne nazaran daha da çetinleşecek sorunları, düne nazaran daha da güçlü karşılayabilecek bir sendikamız vardır.

On yıllar boyu teşkilâtımızın yaşadığı deneylerden, üyelerimizin giderek güçlenmiş bilinç ve güveninden, yarın bu teşkilâtın yönetiminde görev alacak yöneticiler fazlasıyla istifade edecekler ve mutlak, İstanbul Demiryolu İşçi Sendikası'nı daha da yücelteceklerdir.

Yeni dönemde, ekonomik ve demokratik hak ve özgürlüklerimizin, savunulması vede geliştirilmesi için mücadele verecek sendikamız mensuplarını, şimdiden tüm içtenliğimle selâmlar,

Genel kurul çalışmalarımızın Teşkilâtımıza, Türk işçi hareketine ve Ulusumuza hayırlı olmasını dilerim.